

РЕШЕНИЕ

№ 6727

гр. София, 25.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева
Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6604** по описа за **2020** година докладвано от съдия Бранимира Митушева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез процесуалния си представител адв. Й., срещу решение от 27.04.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 134-ти състав по НАХД № 5957/2019 г.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на закона и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. ал. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Посочва се, че е налице хипотезата на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, тъй като още към момента на издаване на процесното наказателно постановление е била налице нормативна промяна, изразяваща се в отпадане на задължението на наказаното лице. Цитирана е новата редакция на чл. 14, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/, в сила от 01.01.2019 г., като се прави извод, че след като сградата подлежи на въвеждане в експлоатация по реда на Закона за устройство на територията, то собственикът няма задължение да уведоми за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подаде данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. Твърди се, че необходимите данни за определяне на данъка на новопостроените сгради и/или

на самостоятелни обекти в тях се предоставят на служителите по чл. 4, ал. 1 от възложителя на строежа след завършване на сградата в груб строеж по образец, определен от министъра на финансите. Допълва се още, че решението на СРС не е мотивирано и не са били обсъдени конкретните оплаквания, релевирани от наказаното лице. Посочват се аргументи и за приложимостта на чл. 28 от ЗАНН за маловажен случай, тъй като липсват данни за настъпили вредни последици за Столична община, липсват данни за предходно санкциониране на дружеството за други нарушения по ЗМДТ, поради което следва да се приеме, че констатираното нарушение е извършено за първи път. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да отмени решението на СРС и да отмени наказателното постановление.

Ответникът – СТОЛИЧНА ОБЩИНА /СО/, чрез процесуалния си представител юрк. С., оспорва жалбата и счита същата за неоснователна по съображения, изложени в писмен отговор. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 27.04.2020 г. по НАХД № 5957/2019 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 134-ти състав, е ПОТВЪРДИЛ наказателно постановление /НП/ № [ЕГН] от 07.01.2019 г., издадено от заместник-кмета на СО, с което на [фирма], на основание чл. 123, ал. 1 от ЗМДТ е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 500 лева, за извършено нарушение на чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Е. Р. В., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление. Въз основа на тях е обосновал правния извод, макар и доста лаконично, че [фирма] е извършило нарушение по смисъла на чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Касационната инстанция на основание чл. 220 от АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД и въз основа на тях е възприел следната фактическа обстановка:

[фирма] било собственик на недвижими имоти, находящи се в УПИ III – 2303, кв. 5 по плана на [населено място], м. „Б. градина“ – „Погребите“ I-ва част, район „Л.“. По отношение на посочения имот било издадено Удостоверение за ползване № СТ-05-812/29.06.2018 г. от Дирекция „Национален строителен контрол“. Част от процесния имот били и 17 апартамента, придобити съгласно Нотариален акт № 122, т. II, д. 282/21.05.2007 г. На 29.10.2018 г. представител на дружеството подал декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН]. При обработване на документите служител на СО, отдел „Местни данъци и такси“ при район Л., установил, че касаторът не е спазил законоустановения срок за подаване на декларацията. За така констатираното нарушение бил съставен бил Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № [ЕГН]/23.11.2018 г., въз основа на който е издадено обжалваното НП.

Касационната инстанция приема, че СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД е постановил съдебното решение в нарушение на материалния закон. Налице е отменително касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК във вр. чл. 63 от ЗАНН.

Настоящата съдебна инстанция намира за правилно направеното от касатора възражение за наличието на по-благоприятен закон, тъй като в резултат на изменение на разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ е отпаднало задължението на наказаното лице, т.е отпаднала е административнонаказателната отговорност за това деяние. Съгласно посочената като нарушена разпоредба на чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ, в редакцията ѝ към датата на извършване на нарушението, за новопостроените или придобитите по друг начин имоти, собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право, уведомява за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. След измененията в ЗМДТ, с ПЗР на ЗИД на ЗКПО, обн. в ДВ, бр. 98 от 2018 г., текстът на чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ е придобил следния вид: „За новопостроените сгради и постройки, които не подлежат на въвеждане в експлоатация по реда на Закона за устройство на територията, собственикът уведомява за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти.“ Новата редакция на чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ е в сила от 01.01.2019 г. Със същия закон - § 39, т.3 от ПЗР на ЗИД на КПО, е създадена нова ал. 2 на чл. 14 със следното съдържание: „Не се подават данъчни декларации за облагане с годишен данък за новопостроените сгради, подлежащи на въвеждане в експлоатация по реда на Закона за устройство на територията. Необходимите данни за определяне на данъка на новопостроените сгради и/или на самостоятелни обекти в тях се предоставят на служителите по чл. 4, ал. 1 от възложителя на строежа в двумесечен срок след завършването на сградата в груб строеж по образец, определен от министъра на финансите.“ По отношение на ал. 2 измененията влизат в сила от 01.01.2020 г.

В случая, районният съд не е извършил преценка на това, че процесните имоти, които дружеството е придобило и за които не е подало в срок декларация, а е сторило това със закъснение, са новопостроени. Същите подлежат на въвеждане в експлоатация по реда на ЗУТ, като за тях има издадено разрешение за ползване от 29.06.2018 г. Следователно след влизането в сила на изменението на чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ, задължението за деклариране на придобити новопостроени имоти, които подлежат на въвеждане в експлоатация, вече е отпаднало. За тези имоти е предвидено задължение съгласно ал. 2 на чл. 14 от ЗМДТ, което обаче е с друг обхват, срок и е възложено на друго лице - възложителя на сградата. Следователно, районният съд изобщо не е анализирал извършените законодателни промени и не е установил, че с тях е отпаднало задължението, за изпълнението на което е санкционирано дружеството-касатор, и че това деяние вече не се явява наказуемо. Поради факта, че е налице по-благоприятен закон по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, наказателното постановление е следвало да бъде отменено.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ на СРС, НО, 134-ти състав е НЕПРАВИЛНО и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде ОТМЕНЕНО. На основание чл. 222, ал. 1 от АПК делото следва да бъде решено по същество, като се отмени наказателното постановление.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, IV Касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ от 27.04.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 134-ти състав по НАХД № 5957/2019 г. и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № [ЕГН] от 07.01.2019 г., издадено от заместник-кмета на СО, с което на [фирма], на основание чл. 123, ал. 1 от ЗМДТ е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 500 лева, за извършено нарушение на чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.